

Autor předkládané práce si v úvodu vytknul úkol nastínit přístup legislativy k poměrům v energetickém sektoru v historickoprávní perspektivě. Zatímco v první části stručně rekapituloval živnostenskou regulaci elektrárenského podnikání v právních řádech předlitavském (rakouském) a zalitavském (uherském), pokusil se v části o právní úpravě elektrifikace nastínit proces přípravy elektrifikačních zákonů, který vyústil teprve v československé právní úpravě do vydání tzv. elektrisačního zákona. Rozbor tohoto právního předpisu, jeho konotací v dobových právních řádech a implikací na hospodářské uspořádání byla hlavním cílem této práce. A nebyl to cíl samoučelný: meziválečná československá právní úprava nesáhla po nástroji znárodnění celého energetického průmyslu. Tak se stalo – ve většině evropských států – teprve po druhé světové válce. Expropriace majetku ve veřejném zájmu byla sice v elektrisačním zákoně předvídána, šlo nicméně o *»ultima ratio«*. Ustředním institutem právní úpravy byl *»všeuzitečný elektrárenský podnik«*, fungující jako *»smíšená společnost«* soukromého a veřejného sektoru. Vedle těchto podniků, jež měly být ústředním nástrojem soustavné elektrifikace území, bylo připuštěno i fungování jiných podniků, které tzv. *»právem všeuzitečnosti«* nedisponovali. Předpokládané převzetí celého elektrárenského sektoru státem, k němuž tendovala Krasnyho rakouská osnova z r. 1918, nenašlo v zákoně československém odezvu. Na poli elektrárenského sektoru měla i nadále fungovat volná hospodářská soutěž a měly se uplatňovat zásady kartelového práva. Popis této právní úpravy může být právě dnes velice inspirativní. Po půlstoletí existence státních monopolů v energetickém sektoru byl tento sektor komunitárními liberalizačními směrnici otevřen hospodářské soutěži.